



ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci žalobkyne **L. B.**, akciovej spoločnosti B., V.č. X., proti žalovanému **Ing. P. B.**, bývajúcemu v T., S.č. X., zastúpenému JUDr. P. H., advokátom v T., H.č. X., **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16 C 90/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2007, sp. zn. 11 Co 225/2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24. januára 2007, sp. zn. 11 Co 225/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava v poradí druhým rozsudkom z 25. mája 2006, č.k. 16 C 90/04-123 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovaným zo dňa 6.4.2004 a určenia, že pracovný pomer žalovaného u žalobkyne naďalej trvá. Žalobkyňu zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania 1.000,- Sk a jeho právnomu zástupcovi trovy právneho zastúpenia v sume 10.611,- Sk, všetko do troch dní. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný pracoval u žalobkyne na základe pracovnej zmluvy zo dňa 4.12.1997 v pracovnom zaradení ako referent oddelenia rizikomenežmentu. Výška mesačnej mzdy bola dohodnutá vo výške 25.000,- Sk brutto, následne sumou 28.400,- Sk a výkonnostný príplatok naposledy sumou 6.600,- Sk. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že tento výkonnostný príplatok nebol žalovanému vyplácaný od 6.2.2004, teda vo

výplatnom termíne za mesiac január 2004. Dňa 6.4.2004 doručil žalovaný žalobkyni „Okamžité skončenie pracovného pomeru“, ktoré odôvodnil tým, že ho podáva: „v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/ v súlade s § 69 ods. 3“ a žiadal o vyplatenie výkonnostného príplatku. V ten istý deň žalobkyňa oznámila žalobcovi, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na trvaní pracovného pomeru, a teda žalovaný má riadne vykonávať prácu. Prvostupňový súd poukázal aj na to, že v priebehu konania žalobkyňa uviedla, že netrvá na tom, aby u nej žalovaný naďalej pracoval. S poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p., § 69 ods. 1 písm. b/, § 70 a § 78 Zákonníka práce a zotrvaním na svojej skoršej argumentácii (z odôvodnenia v poradí prvého rozsudku), podľa ktorej okamžité skončenie pracovného pomeru bolo neurčité a podané po uplynutí zákonom ustanovenej prekluzívnej lehoty, avšak vyhovaniu žalobe bránilo nepreukázanie naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, keď žalobkyňa nemala záujem na ďalšom zamestnávaní žalovaného. Preto dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, ktorú zamietol bez ďalšieho skúmania platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Konštatoval aj nepreukázanie spôsobenia škody žalobkyni v súvislosti s okamžitým skončením pracovného pomeru. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 24. januára 2007 sp. zn. 11 Co 225/2006 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej, týkajúcej sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, zmenil a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným podľa § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce dňom 6.4.2004 je neplatné. V časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v sume 2.848,- Sk k rukám advokáta do 3 dní. Dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej časti nemožno považovať za správny, keď súd prvého stupňa napriek riadne zistenému skutkovému stavu vec neposúdil celkom správne (úplne) po právnej stránke. Predovšetkým totiž za správny nepovažoval názor okresného súdu, podľa ktorého žalobkyňa mala byť povinná preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorý je v prípade žalôb podľa § 80 písm. c/ O.s.p. nevyhnutným procesným predpokladom zaoberania sa žalobou po vecnej stránke. Poukázal na to, že žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru nie je žalobou o určenie existencie alebo neexistencie určitej právnej skutočnosti (ako to podsúvala v odvolaní žalobkyňa), pretože tu nejde o určenie, že v konkrétnej veci nedošlo

k platnému rozviazaniu pracovného pomeru (v dôsledku napádaného úkonu jedného z účastníkov pracovnoprávneho vzťahu), ale o určenie neplatnosti samotného právneho úkonu (majúceho viesť k rozviazaniu pracovného pomeru). V tomto prípade by iste mohla byť vznesená námietka, že práve preto naliehavý právny záujem na požadovanom určení treba preukazovať (rovnako ako v prípade ostatných žalôb o určenie) a prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru by zásadne mala vylučovať možnosť domáhania sa určenia existencie ďalšieho trvania právneho vzťahu (teda určenia, že pracovný pomer majúci skončiť v dôsledku úkonu považovaného za neplatný v skutočnosti trvá naďalej, keď inak prvá z uvedených otázok má vo vzťahu k otázke druhej len povahu otázky predbežnej), zo záverov ustálenej súdnej praxe (na ktorej nebolo potrebné podľa odvolacieho súdu ani v prejednávannej veci dôvod čokoľvek meniť) však vyplýva, že na preukazovaní naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení netreba trvať v prípadoch žalôb s tzv. prezumovaným naliehavým právnym záujmom, teda u žalôb, ktorých podanie predpokladá samotné hmotné právo a u ktorých ako následok nepodania žaloby v zákonom ustanovenej lehote nastupuje nevyvrátiteľná domnienka platnosti úkonu. Takýmito žalobami (o neplatnosť právnych úkonov) potom nie sú len žaloby o určenie tzv. relatívnej neplatnosti právnych úkonov (podľa § 40a Obč. zák.), ale i žaloby o určenie neplatnosti úkonov smerujúcich k rozviazaniu pracovného pomeru. Logickým výkladom ustanovenia § 77 Zák. práce č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnení totiž treba dospieť k záveru, že neplatnosťou rozviazania pracovného pomeru tam uvedenými spôsobmi, okrem iných i okamžitým skončením sa rozumie tak ako podľa skoršej úpravy § 64 Zák. práce č. 65/1965 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení požiadavka na určenie neplatnosti úkonu smerujúceho k rozviazaniu pracovného pomeru a nie požiadavka na určenie, že k rozviazaniu pracovného pomeru nedošlo. Vychádzajúc z opísaných úvah tak i žaloba žalobkyne v prejednávannej veci bola podľa záveru odvolacieho súdu žalobou predpokladanou hmotným právom, u ktorej sa tak naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení predpokladá, a preto sa bolo treba zaoberať takou žalobou vecne. V tejto časti sa preto odvolací súd stotožnil s tým názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo celkom určitým a táto neurčitosť mala za následok neplatnosť právneho úkonu. Súd druhého stupňa poukázal na ustanovenie § 70 Zák. práce, podľa ktorého okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

Z obsahu písomnosti žalovaného adresovanej žalobkyni, datovanej 6. apríla 2004, prevzatej žalobkyňou rovnaký deň a označenej ako „Vec: Okamžité skončenie pracovného pomeru“ totiž celkom jednoznačne vyplýva, že vecný obsah uvedenej písomnosti predstavujú celkom 3 samostatné odseky textu, z ktorých prvým žalovaný žalobkyni oznamuje, že s ňou dňom vyhotovenia listiny okamžite končí pracovný pomer, druhým súčasne žiada „o vyplatenie prostriedkov, ktoré vyplývajú z odobratia výkonnostného príplatku k mzde počnúc mesiacom január 2004“ i s poukazom na nedostatok oznámenia odobratia príplatku a na záujem nárokovať si prostriedky i súdnou cestou, a napokon tretím odsekom písomnosti žalovaný žiada žalobkyňu o vydanie pracovného posudku. Za opísanej situácie však podľa názoru odvolacieho súdu možno za text samotného okamžitého skončenia pracovného pomeru považovať len prvý odsek písomnosti v znení „Ja dolupodpísaný Ing. P. B., pracovník oddelenia kontroly úverového rizika Ľ. B., a.s., týmto dnes, t.j. dňa 6.4.2004 okamžite končím pracovný pomer, v zmysle par. 69 odsek 1 písm. b/, v súlade s par. 69 odsek 3", kým ďalšie časti písomnosti pojaté do jej relatívne samostatných častí (tvorených nielen samostatnými vetami, ale i odsekmi) sú podľa obsahu požiadavkami zamestnanca na 1/ výplatu časti mzdových nárokov a 2/ vydanie pracovného posudku. Takto však v písomnom vyhotovení okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol jeho dôvod nielenže skutkovo vymedzený spôsobom nezameniteľným s iným dôvodom, ale tam skutkové vymedzenie použitého dôvodu okamžitého zrušenia pracovného pomeru (na rozdiel od inak nadbytočných odvolaní sa na niektoré ustanovenia bližšie neidentifikovaného právneho predpisu, ktorým mal byť Zákonník práce) chýbalo celkom. Táto vada písomného prejavu vôle žalovaného samozrejme spôsobovala neplatnosť takto urobeného právneho úkonu a už pre jej existenciu nevznikol dôvod skúmať ďalší žalobkyňou tvrdý dôvod neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru majúci spočívať v jeho urobení po uplynutí zákonom stanovenej lehoty od zistenia dôvodu okamžitého zrušenia žalovaným (lehota podľa § 69 ods. 3 Zák. práce). Tu by však (pre prípad vymedzenia dôvodu v okamžitom zrušení, resp. pre prípad považovania zaň neuspokojenia časti mzdových nárokov žalovaného počnúc mesiacom január 2004) platilo, že správnym by sa javil výklad žalovaného, podľa ktorého pretrvávajúci stav nevyplácania mzdy alebo jej časti po dobu viacerých mesiacov by činil včasným každé okamžité skončenie pracovného pomeru, ku ktorému by došlo v lehote 1 mesiaca po uplynutí 15-dňovej lehoty od splatnosti tej mzdy, u ktorej by čo i len čiastočne nedošlo k plneniu zamestnávateľa. Táto potreba stotožnenia sa s časťou argumentácie žalovaného však nič nemenila na tom, že žaloba o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru

v prejednávanej veci bola dôvodnou a bolo jej preto treba vyhovieť. Pretože súd prvého stupňa i v napadnutej časti vo veci samej žalobu zamietol, jeho rozsudok nebol správny a odvolací súd ho podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobe spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto rozsudku vyhovel. O trovách prvostupňového konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., o trovách odvolacieho konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dňa 15.6.2007 dovolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietal, že na splnenie požiadavky písomnej formy výpovede, v ktorej má byť dôvod výpovede uvedený, stačí stručné skutkové uvedenie dôvodu. Ak so zreteľom na to, čo výpovedi predchádzalo, je medzi účastníkmi skutkovo nepochybné, čo bolo dôvodom výpovede, stačí aj citácia zákona. V prípade, ak je spôsob výpovede nejakým spôsobom uvedený, môže súd vyhlásiť takúto výpoveď za neplatnú pre neuvedenie dôvodu len vtedy, ak na základe vykonaného dokazovania zistí, že výpovedný dôvod je medzi účastníkmi sporný. Inak výpoveď spĺňa náležitosti § 44 ods. 2 Zákonníka práce. Len v tom prípade by bolo možné mať za to, že neuviedol dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, ak by napríklad uviedol len to, že dnes okamžite končí pracovný pomer. Poukázal aj na to, že ustanovenia Zákonníka práce presne neurčujú procesný spôsob (štýl) akým sa musí skutkový dôvod skončenia pracovného pomeru vymedziť. Určujú však limity jeho určitosti a zrozumiteľnosti v slovách: „aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom“. On tým, že v následnej časti okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol: „v zmysle § 69 ods. 1 písm. b/, v súlade s par. 69 ods. 3“, tak dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru popísal a vymedzil a žalobkyňou ani nebol pochopený inak. Zamestnávateľovi bolo od momentu prijatia okamžitého skončenia pracovného pomeru nesporné, aký zákon tým mienil a najmä akú skutočnosť urobil dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru. Písomná odpoveď žalobkyne zo 6.4.2004, ako aj ďalšie udalosti z dokazovania potvrdzujú nezameniteľnosť použitého rozvázovacieho dôvodu s iným. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce upravuje len jediný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Aj ostatná časť úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 6.4.2004, ktorou žiadal o vyplatenie toho, čo mu zamestnávateľ nevyplatil, dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru o to viac objasňuje.

Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je podané opodstatnene.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák. č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh

na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená a dovolateľ ani vo svojom dovolaní nenamietal, že by v konaní k uvedeným vadám došlo.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po prejednaní veci dospel k záveru, že právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré ho viedlo k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa a k zamietnutiu žaloby, nie je vecne správne.

Z ustanovenia § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2004 (ďalej len Zákonníka práce), ktorý je vzhľadom k daniu okamžitého skončenia pracovného pomeru ku dňu 6. apríla 2004 potrebné aplikovať, zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak mu zamestnávateľ nevyplatil mzdu alebo náhradu mzdy, alebo ich časť do 15 dní po uplynutí jej splatnosti.

Zamestnanec môže okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel (§ 69 ods. 3 Zákonníka práce).

Podľa § 70 Zákonníka práce okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

Z ustanovenia § 15 Zákonníka práce vyplýva, že prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá dobrým mravom.

Platnosť právnych úkonov (vrátane pracovnoprávnych úkonov vedúcich k rozviazaniu pracovného pomeru) je potrebné posudzovať so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon urobený.

Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť v písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktorý vedú druhého účastníka pracovného pomeru k tomu, že rozvážuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejsť, t.j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatňuje, a aby bolo zabezpečené, že uplatnený dôvod nebude možné dodatočne meniť. K splneniu hmotnoprávnej podmienky platného okamžitého skončenia pracovného pomeru je teda potrebné, aby dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer okamžite končí.

Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti, ktoré sú dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru, nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností z dôvodu, že pre neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné len vtedy, kedy by sa nedalo ani výkladom prejavu vôle zistiť, prečo bol pracovný pomer okamžite skončený. Pritom výklad prejavu vôle môže smerovať len k objasneniu jeho obsahu, teda k zisteniu toho, čo bolo skutočne prejavované. Pomocou výkladu prejavu vôle nie je možné „nahrádzať“ alebo „doplňať“ vôľu, ktorú účastník v rozhodnej dobe nemal, alebo ktorú síce mal, ale neprejavil ju.

V posudzovanom prípade bolo preto potrebné v súlade s uvedeným posúdiť prejav vôle žalovaného, obsiahnutý v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 6.4.2004, a to pri použití výkladu prejavu vôle tak, aby tento právny úkon so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedal dobrým mravom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že aj keď by bolo možné sčasti súhlasiť s tým, že obsah posudzovaného okamžitého skončenia pracovného pomeru sám o sebe nevymedzuje úplne určitým spôsobom dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, prípadnú neurčitosť prejavu vôle žalovaného bolo možné odstrániť výkladom.

V okamžitom skončení žalovaný vymedzil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru tým, že: „končí pracovný pomer v zmysle par. 69, odsek 1, písm. b/ v súlade s par. 69 odsek 3“. Zároveň v ďalšom odseku uviedol, že: „súčasne žiada o vyplatenie prostriedkov, ktoré vyplývajú z odobratia mu výkonnostného príplatku k mzde počnúc mesiacom január 2004, pričom odobratie výkonnostného príplatku mu nebolo písomne oznámené. V opačnom prípade si bude nárokovat' tieto prostriedky súdnou cestou“. V treťom odseku súčasne žiadal o vydanie pracovného posudku. Svoje podanie podpísal s uvedením svojho titulu, mena, priezviska, bydliska, uviedol dátum 6.4.2004 a doručil ho toho istého dňa žalobkyni.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na rozdiel od odvolacieho súdu, je toho názoru, že odsek jedna uvedeného okamžitého skončenia pracovného pomeru, je potrebné vykladať v nadväznosti na odsek druhý, v ktorom žalovaný bližšie konkretizuje dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru a v konečnom dôsledku ho tak skutkovo vymedzuje, že tento dôvod nie je možné zameniť s iným dôvodom. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že pri výklade uvedeného právneho úkonu žalovaného bolo potrebné prihliadnuť aj k tomu, čo v tomto smere vyplynulo z dokazovania pred súdom, a k tomu, čo vyšlo za konania (najmä vo vzťahu k okolnostiam, za ktorých bol prejav vôle urobený a ktorý tu bol v dobe okamžitého skončenia pracovného pomeru) najavo.

Dovolací súd dospel k záveru, že takto dané a formulované okamžité skončenie pracovného pomeru nevyvoláva nejasnosť a spornosť dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorým bolo ustanovenie § 69 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že žalobkyňa žalovanému nevyplatila výkonnostný príplatok k mzde, ktorý mu počnúc mesiacom január 2004 odobrala.

Preto neobstojí záver odvolacieho súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným nespĺňalo hmotnoprávne podmienky na jeho platnosť.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že rozsudok odvolacieho súdu, ktorým tento rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.), pričom právny názor dovolacieho súdu je záväzný (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. februára 2008

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

